Milioanele de „tifosi" au în sfîrșit posibilitatea să vadă la lucru cele mai bune echipe reprezentative de pe bătrînul continent. Și bine înțeles că acestui eveniment, căruia i se pregătește un fast deosebit, bucuria de a vedea pe „squadra azzura" evoluînd într-o asemenea companie va adăuga un spor de interes. În fotografie : milanezul Rivera, unul din favoriții „tifosilor" italieni

ITALIA

„CAMPIONATUL EUROPEI" AȘTEPTAT LA ROMA, NEAPOLE ȘI FLORENȚA

După doi ani de așteptare și semne de întrebare, de speranțe și deziluzii, campionatul european a avut, în luna aprilie și această primă jumătate a lui mai, momentul său decisiv. Pe de o parte pentru că s-au definit limitele fazei finale a competiției, apoi fiindcă s-au stabilit și gazdele acestor întreceri finale. Mai lipsește acum doar o singură partidă, returul dintre echipele Uniunii Sovietice și Ungariei pentru a ști pe toate cele patru echipe rămase în cursă, din cele 31 care au luat startul.

Să ne oprim asupra primelor ajunse în turneul final al importantei competiții continentale : **Iugoslavia** și **Italia**. Echipa prezentată de **Rajko Mitici** a reușit o calificare deasupra oricărei discuții. Cel puțin acel 5—1, pe care l-am privit la televizor, a ras pur și simplu echipa Franței din întrecere. Dacă valoarea și posibilitățile fotbaliștilor iugoslavi nu pot fi puse la îndoială, contradictorie apare în schimb comportarea francezilor. La Belgrad a dispărut orice urmă de coeziune, de omogenitate, calități pe care — totuși — unsprezecele, francez le demonstrase la Marsilia, în prima întîlnire. În sfîrșit! Acum, Mitici are la dispoziție o lună și ceva pentru a pune la punct echipa sa. Dacă spectaculoasele promovări vor da pe mai departe roade, ca acea splendidă întrare în echipa națională a tînărului **Petkovici**, este sigur că **Iugoslavia** își va îmbunătăți randamentul său. După ce a fost învinsă la Sofia cu 3—2, **Italia** a învins la **Neapole** cu 2—0, cum se știe foarte bine, echipa **Bulgariei**. Odată cu această calificare, ea a obținut pentru Federația italiană dreptul de organizare a fazei finale a „Campionatului Europei". Nu se poate spune că reprezentativa bulgară a avut multă șansă. La **Sofia**, cînd **Italia** a jucat în 10 oameni, gazdele nu au reușit să-și mărească prea mult avantajul. Apoi, la **Neapole**, a jucat cu exagerată teamă și prudență, a pierdut curajul și inițiativa, cu toate că unii dintre oamenii lui **Boșkov** au jucat destul de bine (**Asparuhov, Dermendgiev, Bonev, Popov**). Superioritatea tehnică și tactică a italienilor a decis pe învingători.

Și acum, în cele trei orașe care vor găzdui jocurile turneului final al competiției — ROMA, NEAPOLE și FLORENȚA — animația crește pe măsură ce ne apropiem de 4 iunie, ziua cînd — la **Neapole** și **Florența** — vor avea loc meciurile pentru calificarea în finală. Va funcționa un birou special de presă la **Roma** și în celelalte două orașe. S-au anunțat masive sosiri de turiști din țările care au echipe în turneul final și nu numai de acolo. Numeroase manifestări de artă și cultură sînt prevăzute pentru „zilele fotbalului", dublate de evenimente de seamă din organizarea sportivă: Congresul U.E.F.A. precum și Congresul Asociației Presei Sportive italiene, amîndouă fixate la Roma.

Meciul pentru locurile 3 și 4 și finala se vor desfășura duminică 8 iunie pe stadionul Olimpic. Momentul este considerat ca unul dintre cele mai de seamă acte ale sezonului fotbalistic internațional din Europa și, cînd, la lumina reflectoarelor, va avea loc înmînarea trofeului „Campionatului Europei", cerul bătrînei Rome va fi inundat de focurile artificiilor, precum în zilele marilor sărbători.

LUIGI SCARAMBONE
Milano, 7 mai 1968

BRAZILIA

A ÎNCEPUT UN... MECI AMERICA DE SUD — F.I.F.A.!...

După cum se știe, țările sud-americane au acuzat, în timpul și după disputarea campionatului mondial din 1966, conducerea F.I.F.A. și în special pe președintele său, sir Stanley Rous, *de „influențare" a victoriei Angliei în „Cupa Jules Rimet". Ziarele din Argentina, Brazilia și Uruguay au scris că a fost un „complot" împotriva echipelor sud-americane, organizat cu complicitatea arbitrilor și în special a celor englezi și vest-germani. Sir* Stanley Rous, *în cursul vizitei sale în Brazilia în luna aprilie, a încercat să liniștească spiritele și să dovedească că conducerea F.I.F.A.-ei și el personal nu au nimic comun cu ceea ce s-a petrecut la „mondiale".*

De curînd, cu prilejul vizitei echipei Penarol Montevideo la Sao Paulo, unde a întîlnit pe Palmeiras în cadrul „Cupei campionilor sud-americani, Paulo Machado de Carvalho—*conducătorul delegației braziliene la viitorul campionat mondial — a avut o întrevedere cu conducătorii federației uruguayene, în cursul căreia a propus, nici mai mult, nici mai puțin, o coaliție a federațiilor de fotbal sud-americane cu scopul de a obține dacă nu o majoritate, cel puțin un cuvînt mai greu în forul suprem al fotbalului mondial.* Paulo Machado de Carvalho, *conducător al unei puternice societăți de radio-televiziune, om cu experiență politică, a arătat :* „În fond, America de Sud are cele mai bune echipe naționale și de club din lume. În schimb, la F.I.F.A. nu are nici un cuvînt, pentru că reprezentanții federațiilor europene domină această organizație sportivă. Just ar fi ca în conducerea F.I.F.A.-ei cel puțin 50% din membri săi cu drept de vot să fie din America de Sud. În acest fel, interesele noastre ar fi mai bine apărate".

Intervenția aceasta a avut un larg ecou în toată America Latină. Uruguayenii sînt hotărîți să sprijine acțiunea, iar presa argentiniană s-a arătat de asemenea favorabilă, amintind persecuțiile la care a fost supusă echipa sa națională la ultimul campionat mondial. În unele cercuri apropiate Confederației generale a sporturilor din Brazilia, inițiativa lui Paulo Machado de Carvalho *a fost socotită însă ca „o gală" diplomatică, pentru că, se afirmă în aceste cercuri, nu este oportun la această oră un atac împotriva F.I.F.A.-ei. În orice caz, federațiile de fotbal sud-americane sînt dispuse să acționeze, mai devreme sau mai tîrziu,* pentru a se putea afirma în forul internațional.

ALFREDO CARLOS BARRA
Sao Paulo, 7 mai 1968

CUPELE EUROPENE VOR ÎNCEPE ÎN IUNIE?

Unui observator care urmărește cu atenție desfășurarea diferitelor competiții internaționale și, mai ales, calificarea în fazele finale, în primul rînd în Europa, nu-i poate scăpa amănuntul că în timp ce în „Cupa campionilor europeni" — de pildă — ultimele etape sînt dominate aproape cu regularitate de echipe latine și engleze, în campionatul Europei sau cel mondial „apar" și formații din centrul sau estul continentului nostru.

Care este explicația acestei situații ? Prin faptul că în aceste din urmă țări durata și asprimea iernii impun întreruperea activității competiționale, în unele cazuri — cum este U.R.S.S. — pe perioade foarte lungi chiar. Dezavantajul unor astfel de echipe se face resimțit doar în cupele europene intercluburi, care se desfășoară fără întrerupere, și în timpul iernii, ceea ce pentru alte cluburi (spaniole, italiene, engleze sau portugheze) nu constituie un impediment, deoarece clima țărilor lor le îngăduie continuarea jocurilor de campionat. În schimb, atunci cînd este vorba de campionatul Europei sau „Cupa Jules Rimet", **toate participantele se găsesc în condiții egale de joc, putîndu-și alege datele care le convin pentru disputarea partidelor lor.**

Cum pot fi puse echipele pe picior de egalitate și în cupele europene ? Numai într-un singur fel : „sărind" **peste iarnă. Acest lucru ar fi posibil însă numai prin** devansarea primului tur, cu jocuri preliminare, adică disputarea lui în luna iunie, ceea ce ar crea date mai convenabile pentru programarea celorlalte etape. **Un asemenea proiect, care ar implica formarea de grupe și exceptarea semifinaliștilor ediției precedente de la meciurile turului preliminar, este în atenția multor cluburi de peste hotare, cu scopul de a fi supus spre aprobare Uniunii Europene de Fotbal.**

Bucuria sportului, a victoriei, se poate citi pe chipul jucătorului Bremner și a coechipierilor săi de la clubul londonez Leeds, unul din cele mai vechi din patria fotbalului. Este, desigur, exteriorizarea aceluiași sentiment care animă peste vreme lumea fotbalului, acum ca și în urmă cu 80 de ani, la înființarea primului campionat din istoria sportului cu balonul rotund

ANGLIA

UN MODEL NĂSCUT ACUM 80 DE ANI...

Luna trecută s-au împlinit 80 de ani de cînd a luat ființă Liga de fotbal a Angliei. O aniversare mai puțin celebră, mai puțin celebrată de cît aceea a fondării Federației, dar nu mai puțin importantă pentru că, din acel aprilie 1880, datează, în fond, campionatul de fotbal în sensul, după ideea în care îl găsim astăzi organizat în 122 de țări de pe tot întinsul globului. Atunci s-a născut modelul de competiție care pasionează astăzi milioane și milioane de oameni, creează campioni, transmite, de la cea mai bună pînă la cea din urmă echipă a unei țări dorința de a urca, a urca, a urca pînă la titlul cel mai mare. De aici au luat ființă, dacă vreți, și aceste competiții internaționale continentale care au ajuns să rivalizeze cu Campionatele mondiale ; de aici, fiindcă fără campioni de țări n-ar fi existat nici „Cupa campionilor europeni"...

Iată de ce, ne-am gîndit să ne oprim puțin asupra evoluției ideii de campionat, așa cum se prezenta ea în mințile celor ce au aplicat-o cu 80 de ani în urmă. Se pare că ea le-a fost sugerată, celor ce aveau să înființeze liga engleză de fotbal, de regulamentul campionatului de baseball, care se disputa, în acele timpuri, în S.U.A. Un ziarist englez, pe nume **W. H. Mounsey**, a prezentat o serie de articole asupra acestui campionat în periodicul „ATHLETIC NEWS". Un scoțian, interesat de ideea unei competiții de regularitate, a hotărît să întreprindă ceva pentru a realiza un lucru asemănător și pentru fotbal. Îi chema **William Mc. Gregor** și făcea parte din comitetul director al clubului **Aston Villa**, club care conta printre cele mai puternice ale epocii. El a invitat pe toți conducătorii de cluburi și le-a expus ideea lui: înființarea unui campionat permanent, după reguli aplicate pe baza unui regulament recunoscut de toți participanții.

În primăvara lui 1888, campionatul a și început sub o formă experimentală dar în toamna următoare el a debutat în mod complet și, de atunci, doar războaiele au reușit să-l facă să-și întrerupă viața. **Maurice Simon**, un apreciat comentator actual de fotbal, din **Anglia**, nu greșește cu nimic cînd subliniază că **„înființarea unui asemenea gen de competiție, pe care avea s-o îmbrățișeze cu un entuziasm și o repeziciune de necrezut, restul lumii, a influențat pretutindeni fotbalul, i-a dăruit formidabila sa popularitate".**

Sigur că între forma primitivă a campionatului și aceea care se desfășoară acum sub ochii noștri este o mare deosebire. Partidele începeau atunci așa cum stabileau echipele. Nu exista o oră tradițională și aceeași pentru toate meciurile. De aceea se înregistrau începuturi de joc la cele mai fanteziste ore : 7 dimineața, spre exemplu. Cu prima ediție a ligii, programarea simultană și la ore rezonabile a întîlnirilor a readus pe stadioane publicul care părăsise în bună măsură fotbalul din cauza excentricităților organizatorilor de întîlniri.

Interesant de notat este faptul că, chiar de la început, campionatul s-a desfășurat pe baza acumulării de puncte. **Învingătorii primeau două puncte pentru victorie ; la meci egal sau înfrîngere, nimic !** Să fi anticipat fondatorii tipului de competiție, devenit universal, apariția sistemelor ultra-defensive ale zilelor noastre ? Prima formulă a campionatului lansa ideea promovării și retrogradării. Numai că atunci această regulă era severă, nu glumă. Retrogradau patru echipe și promovau tot atîtea ! Primul regulament punea capăt și racolajelor. Din 1863, cînd luase ființă federația engleză, și pînă la acest 1888, an al nașterii campionatului regulat, tentativele de obținere a jucătorilor se înregistrau cu duiumul. Nici o regulă nu guverna trecerea fotbaliștilor dintr-un club în altul. E ceea ce a stabilit primul regulament ; modalitățile de transferare aveau să capete, în 1912, o recunoaștere oficială, din partea tribunalelor engleze, împrejurare care a dat cluburilor protecția legilor.

Într-o perioadă relativ scurtă, liga engleză avea să aducă și alte importante (și încă existente !) reforme fotbalului, sub toate aspectele lui. Să enumărăm cîteva : **întrebuințarea obligatorie a plasei porților ; folosirea, de către arbitrii de tușă a fanioanelor, deși au trebuit cîțiva ani pentru ca aceștia să fie convinși de utilitatea lor ; apariția managerilor, etc.**

Articolele apărute în săptămîna aniversării celor 88 de ani de campionat englez remarcau că — asemenea întregului glob — în țara autorilor formulei devenită clasică, fotbalul continuă să înregistreze mari succese. Și ziarele citau trei cifre semnificative : 60.831 spectatori fuseseră prezenți la semifinala **„Cupei Angliei"**, **West Bromwich Albion — Birmingham**, în vreme ce la cealaltă semifinală, **Everton — Leeds**, fuseseră prezenți 63 000 de iubitori ai fotbalului. În aceeași zi, la **Wembley**, 90 000 de mari sau mici spectatori erau prezenți la partida dintre reprezentativele școlare **ale Angliei și R.F. a Germaniei**. Se cădea o altă sărbătorire pentru 88 ani de campionate ?

REEDITAREA FINALEI C.M. 1966...

Iată un extrem de atractiv eveniment fotbalistic din acest sezon : la 1 iunie se va disputa partida amicală dintre reprezentativele R. F. a Germaniei și Angliei. *Locul de desfășurare :* Hanovra. *Cu alte cuvinte, o reeditare — cu caracter amical — a finalei campionatului mondial din 1966, de pe „Wembley".*

MAI MULTE ECHIPE ÎN „C.O.T."

Alături de „Cupa campionilor europeni" și „Cupa cupelor", cealaltă competiție europeană inter-cluburi „Cupa orașelor tîrguri" începe să intereseze tot mai mult. Ținînd seama de succesul crescînd al acestei cupe se intenționează mărirea numărului echipelor participante de la 48 la 64. *Proiectul se află în studiul comisiei de organizare. Pentru moment, în vederea ediției 1968—69 a competiției s-a decis ca fiecare federație națională să poată înscrie* cîte 4 echipe din prima categorie, *dintre care vor fi alese cele care vor lua startul în viitoarea ediție.*

NICI UN JUCĂTOR STRĂIN ÎN SPANIA PÎNĂ ÎN 1970

Federația spaniolă de fotbal a hotărît să mențină pînă în 1970 măsura prin care este interzis cluburilor de a angaja jucători străini. Aceasta cu toate demersurile făcute de numeroase cluburi.

AFLUX DE NORDICI LA RAPID VIENA

Campioana Austriei și liderul actualului campionat, Rapid Viena, *a încercat în cursul unui meci amical cu Dukla Praga doi noi jucători străini, „recrutați" din nordul Europei : danezul* Soendergaard *și suedezul* Lindman. *Conducerea tehnică a clubului a fost satisfăcută de comportarea celor doi jucători, deși Rapid a fost învins de Dukla și speră ca în viitorul campionat să beneficieze, împreună cu golgeterul campionatului* Bjeregaard, *de trei jucători de mare valoare.*

STASNY = PUTERI NELIMITATE...

Prezent numai ca spectator la partida Austria—România, *L. STASNY — un reputat tehnician cehoslovac — își va lua în primire postul de antrenor federal al echipei austriece de la 1 iulie, în condițiile pe care le-a pus el, adică cu responsabilități și drepturi nelimitate. Stasny, care este originar din Bratislava și care pînă acum a antrenat echipa clubului Wacker Innsbruck, fiind considerat cel mai bun antrenor din Austria, a fost angajat pentru pregătirea reprezentativei austriece în vederea preliminariilor campionatului mondial.*